

ogsaa dengang været Lys bag et af Vinduerne, og han havde set Skygger bevæge sig paa Rullegardinet.

Naa ja — sagde han trøstende til sig selv, idet han igen rejste sig — hvortil havde det vel gavnet, om han havde været tilstede? Til en virkelig Forstaaelse, endsige til Indrømmelser af den Art, som alene havde kunnet tilfredsstille Moderen, vilde det dog ikke være kommet. Derfor var det netop godt, at hun havde troet ham saa langt borte, ligesom det var heldigt for ham selv, at han intet havde vidst om hendes Tilstand. Han havde maaske ellers kunnet ladet sig forlede til af Hensyn til Moderens Sjælefred at opføre en hykkelsk Scene, som han bagefter havde maattet skamme sig over. Stakkels Moder! Hun hørte nu engang til de livsskræmte. De lange Aar indenfor Sygeværelsets nedrullede Gardiner havde forvandlet hendes Væsen til Bekymring. For hende havde Døden sikkert været en Befrielse. Han huskede, hvordan endog Solskin havde kunnet gøre hende ængstelig; ja om Fuglesang og Blomsterduft havde hun kunnet tale med Sky — som om noget, der indeholdt skjulte Farer.

Han var begyndt at gaa op og ned ad Gulvet med faste Skridt for at tvinge sit Sind i Ligevægt. Han var ikke vant til disse stærke Sindsbevægelser, som han instinktmæssig frygtede. Pludselig standsede han. Han kom til at tænke paa Jakobe,